

Nr 270

Av herr **Hanson, Per-Olof**, och fru **Gärde Widemar**, *angående rekryteringen av polispersonal i Stockholm.*

I en partimotion från folkpartiet till årets riksdag har det svåra läget inom kriminalväsendet kraftigt understrukits. Även det besvärliga läget för polisen påtalades i motionen, där det bl. a. heter: »Medan bristen på ungdomsvårdsskolor är en direkt följd av den tilltagande ungdomsbrottsligheten, så gäller detta inte i samma utsträckning beträffande poliskåren. Särskilt för storstädernas del borde polisen helt oavsett den ökande kriminaliteten i dag ha haft väsentligt större personella och materiella resurser. Härför talar t. ex. bilismens starka tillväxt, städernas snabba befolkningsökning och ökade geografiska utbredning.»

Vidare påpekades i motionen att den s. k. uppklärningsprocenten, som anger antalet under ett år uppklarade brott i förhållande till under samma år begångna, för Stockholms del när det gäller tillgreppsbroten f. n. endast är ca 9 procent.

För en storstad som Stockholm med 10 procent av landets befolkning men omkring 20 procent av landets kriminalitet är det av särskild vikt, att åtgärder vidtages i syfte att stimulera den skickligaste polispersonalen att söka sig dit. Därvid spelar självfallet lönesättningen en särskilt stor roll.

Det polislönereglemente som antogs 1954 har blivit starkt kritiserat av ett flertal remissinstanser. Dessutom har såväl överståthållarämbetet som polismästaren i Stockholm ansett, att en särskild löneplan för storstadspolis borde införas med hänsyn till de speciella krav som tjänsten i en storstad ställer på polisen där.

Det har därvid framhållits, att det inte endast är den kvantitativt större arbetsbördan i storstaden — och då framför allt i Stockholm — som medför dessa ökade krav. En polisman i en större stad torde som regel oftare tagas i anspråk för ingripanden av olika slag än en polisman i en mindre stad. I en storstad och framför allt i huvudstaden med dess variationer av olika situationer som kräver polisingripanden måste risken att komma i kontakt med svårlösta problem vara betydligt större än för annan polispersonal.

I sitt yttrande över en motion från vårt håll till 1958 års B-riksdag framhöll andra lagutskottet i sin motivering för avslag på motionen, att Kungl. Maj:t nyligen uppdragit åt polisverksamhetsutredningen att i samband med behandlingen av tidigare till densamma överlämnade frågor verkställa ut-

redning angående åtgärder för förbättring av rekryteringen till polisväsendet m. m. Vid utredningsuppdragets fullgörande har samråd förutsatts skola ske med 1957 års polisutredning, som har att behandla frågan om huvudmannaskapet för polisen. Vidare, påpekade utskottet, har chefen för inrikesdepartementet nyligen tillkallat sakkunniga med uppdrag att verkställa utredning rörande arbetsförhållanden och arbetsvillkor inom polisorganisationen jämte sammanhängande spörsmål.

Alla dessa initiativ är mycket lofvärda, och man får hoppas att de arbetande utredningarna så snart som möjligt kommer fram med förslag till konstruktiva förbättringar. Den svårartade krissituationen på polisväsendets område tillåter emellertid inte, att man ens under utredningstiden dröjer med snabba åtgärder syftande till att i första hand fylla ut de vakanser som f. n. finns hos stockholmspolisen och därefter en ytterligare förstärkning. Det torde för övrigt knappast råda någon tvekan om att en förmånligare lönesättning och bättre avanceringsmöjligheter kommer att förbättra polisens rekryteringsmöjligheter. Åtgärder härvidlag bör alltså kunna åstadkommas utan att utredningsresultaten avvaktas.

En bild av hur allvarligt läget f. n. är ger följande siffror.

Medan sålunda inom ordningspolisen i Stockholm 1950 endast fanns två vakanser, var dessa 1954 104, 1955 206. För närvarande är antalet vakanser ca 200. Därtill kommer ca 25 vakanser hos kriminalpolisen. Det sammanlagda antalet obesatta tjänster är alltså f. n. ca 225.

Denna situation har uppkommit trots energisk rekryteringspropaganda. En vidlyftig förteckning över vidtagna rekryteringsstimulerande åtgärder finns återgiven i Polistidningen för den 15 januari förra året.

Men möjligheterna att göra en slagkraftig propaganda är självfallet till stor del beroende av vilka förmåner som kan erbjudas. Så länge dessa förmåner saknas kan man inte vänta sig några mer framträdande resultat. Tendensen till ökad rekrytering den allra sista tiden är glädjande men kan inte tillmätas alltför stor betydelse härvidlag. Bl. a. torde det aktuella konjunkturläget ha spelat in.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte bemyndiga Kungl. Maj:t att inför den svårartade krissituationen på kriminalpolitikens område efter förhandlingar med berörda polisorganisationer utfärda sådana särskilda lönebestämmelser för polispersonalen i Stockholm att rekryteringsbehovet snabbt kan fyllas.

Stockholm den 27 januari 1959

Per-Olof Hanson

Ingrid Gärde Widemar